

tror har gjort de fleste folkepensionister rigtig godt gale i skralden – er, at der igennem mange år var en særskat, et særligt beløb på selvangivelsen, hvor der skulle indbetales til en social pensionsfond, som på et eller andet tidspunkt, når vi skulle på folkepension, skulle give en ekstra skilling til at forsøde tilværelsen med. Alle disse 150 mia. kr. er let og elegant ved hjælp af noget regnskabsgymnastik blevet fjernet, og man er oven i købet så genial, at man er i stand til at finde ud af, at der skal betales realrenteaftgift af nogle penge, som vi i grunden slet ikke ejer selv.

Dernæst var pensionisterne også ude for i forbindelse med regeringens skattereform, at alle de dyre løfter om, at pensionisterne ikke ville blive ramt – de ville få fuld kompensation for de stigende ejendomsværdier i form af en nedgang i lejeværdien, hvis de boede i eget hus, og kompensation, hvis de boede i lejlighed – jo heller ikke holdt vand. Det er en kendsgerning i dag, at utrolig mange folkepensionister gik ned i indkomst i forbindelse med gennemførelsen af skattereformen.

Nogle af de pensionister, som vi hver dag får brev fra, og som kan dokumentere, at det gik dem ilde, er alle de tjenestemænd, som gennem samordningsfradraget fik reduceret deres indkomst.

Den tillid, der skal være, hvis vi ikke skal have debatten alt for ofte, er ikke til stede hos pensionisterne, og det er desværre politikernes skyld. Pensionisterne er blevet snydt alt for tit.

Jeg tror også, det er et problem, at først skar man grundbeløbet væk for de 67–69-årige, hvis de var i arbejde, og nu har man skåret det væk også for dem, der er over 70. I Fremskridtspartiet har vi den grundholdning – det fremgår også af vores dagsorden – at folkepensionen skal være en ydelse, som alle har ret til at få, når de bliver 67 år, og den skal alle have ret til, uanset hvilket stade vi har haft i livet, og uanset hvilken situation vi er i som pensionister.

Vi har set med skattereformen, at man har været villig til at flytte rundt på begreberne: Grundbeløbet, som er indkomstbestemt, og – som SF's ordfører så rigtigt sagde – tillæggene, som er indkomstbestemte. Jo mere man gør det, jo mere laver man jo hele folkepensionen indkomstbestemt. Det er Fremskridtspartiet inderligt imod, og det er derfor, den pind står i dagsordenen.

Når man har fulgt debatten både blandt eksperter og regeringsmedlemmer om den fremti-

dige pension om, hvorfor man eventuelt enten havde råd til eller ikke havde råd til at fortsætte efter år 2030, ser man jo, at alle eksperterne tager som udgangspunkt i debatten, at den nuværende fordeling af statens midler er en statistisk størrelse, som man altså ikke kan flytte rundt på. Det er nærmest en naturlov, at den kan vi ikke ændre. Vi ser det i det lille hæfte, som regeringen har rundsendt i dag, og som hedder »Pensionssystemet og fremtidens forsørgerbyrde«. Der er der på side 15 i boks nr. 3 noget, der hedder »langsigtede politikovervejelser«. Der ses det, hvad det er, man siger vil have betydning.

Jo, det er en nedbringelse af arbejdsløsheden. Ja, det har vi alle et inderligt håb om.

Det er en afvikling af den offentlige gæld. Det har vi også alle sammen et inderligt håb om.

Det er at vende udlandsgælden til et tilgodehavende. Det har vi også et inderligt håb om.

Og så taler man om en senere tilbagetrækning og en belønning, altså håb, forhåbninger og store teorier.

Men man siger ikke: Hvad, hvis vi nu i år 2025 eller 2030 finder ud af, at forhåbningerne ikke har holdt vand? Jamen så må vi flytte på nogle andre skruer. Jeg tror ikke, det kan nytte noget, at man gør det til den tid. Man er nødt til at begynde at flytte rundt på skruerne inden. Det handler om, at man giver udtryk for, at man er villig til at lave en omprioritering af samfundets midler.

I alle andre sammenhænge i den offentlige husholdning er det jo sådan, at hvis man går ned i indkomst, må man til at se på sit budget, og så må man først sætte penge af til det, der er mest vigtigt, og det er formentlig mad. Så må man sætte penge af til medicin, og så må man sætte penge af til børnenes tøj osv.

Hvis man brugte den samme filosofi, betød det for staten, at man kunne spørge sig selv – hvis man var i en situation, hvor der vitterlig var udsigt til, at man ikke kunne betale de ældre veltjente medborgere den folkepension, som man ellers har lovet dem – om man fortsat skulle give 9 mia. kr. til ulandene. Man kunne se på, om man fortsat skulle have en Østhjælp og en miljøhjælp på 6 mia. kr. eller en kulturstøtte på 14 mia. kr., om man skulle bruge 18 mia. kr. på udlændinge, osv. osv.

Aldrig nogen sinde har man givet udtryk for, at man var villig til at flytte rundt på de størrelser for at reducere nogle budgetter for at sikre folkepensionisterne. Jeg synes, det er et sølle